

Dariusz Tomasz Lebioda

A tiltott városban

Császárom második mellékfeleséged vagyok
aki meleget szerelmet vigaszt adott neked

eljöttem feláldozni életem
ahogy parancsoltad –

de mielőtt felhasítom vénámat
és elúszom a semmibe

szeretném hallani hangodat
megérinteni rózsszín ajkad

szerettelek ahogy szertjük
saját gyermekünket

szerettelek magányomban
és közös révületünkben

megszültem leányodat de
nem akartad megismerni

megszültem fiadat de
nem hitted hogy a tiéd

most amikor az elháríthatatlan
sötét fejedelemség felé kell indulnom

csak egyetlen szót egyetlen
gesztust kérek –

zokszó nélkül távozom
egy jobb világ reménye nélkül

elhervadok akár az orchidea aláhullok
akár fa gallyáról a pinty

most amikor vérem megszínesíti fehér
selyemruhám talán elhiszed

hogy hű voltam
hozzád

a kezdetektől
mindvégig

Tiltott város, 2009

2021/4 PANNONTÜKÖR

Fordította : Cséby Géza

Atomic-léda

Léda Tündareosz felesége a semmi tengerében
fürdőzött és ott látta meg őt aki
füstön ködön és tűzön át is lát átváltozott
hattyúvá és bírtokba vette meztelenségét madárlényéhez
hú Léda a part arany homokjába két
tojást rakott

leszállt az éj kitárult ajtaja a nappalnak egyszer
mégegyszer és megint

s midőn a hajnal eljött és megszólalt a fekete és kék
szirének törékeny éneke az egyik igazgyöngyből
megszületett Kasztor és Pollux

a másik égni kezdett s a tűzből könnyedén akár
egy pihetoll egy befejező hattyúdal kilépett

Helené

a forró levegőben árnyéka remegett úgy tűnt
meztelen teste oly könnyedén libben mint a láthatár
szélén úszó halászcsónakok vitorlái

Fordította : Cséby Géza

Január 23 • figueras • salvadore dali

I.

A kentaurok már nem fújnak lángot az óra nyúlós számlapja
lefolyik a zsonglőr ráncszabdalta arcáról kifut
az örült vonat Perpignonba csörömpölnek a vörös kitérővágányok
a fakuló feketeség távoli lámpája villog egyre csak vonulnak
a római légiók a mórok hada és összegyűlnek
Tetuan közelében búsan remegnek a sírás ezüst harangjának
feszes hanghullámai sókristályokká változnak és a vér
girlandjaivá explodálnak a Rafael által festett arcok
az atommagban forradalom zajlik s nem marad más mint
a keresztre feszített a kabóca-szárnyak zizegésének emléke és
Voltaire elillanó mellszobra

2.

a papnak holtteste fölé hajol
az asszony

oltárról levett arany textíliákba öltözött petyhüdt
bőrbe illatos szőlő-és rózsaoajat dörzsöl

letörli zavaros könnyeit arcára levendula virágot
kékkonkolyt és jácintokat szór

nem sír nem tördeli kezét
ott csillog

az égen

3.

lassan távolodik a menet elefántok rovarlábakon
megvadult trójai ló meztelen nők és a lila hajnal
alig látható angyala meddig vezetnek a sziklák közti
ösvények kik laknak a felhők határán épült városokban
ki épít hibás hidakat és a semmibe vesző falakat ki
suttogja halj meg tűnj el ki keres arany gyöngyöket
a rongyolódott térben –

az örökkévalóság mécsesében elalszik
az éj feketéje

kialszik a por keserűje – már nincs meg
az emmauszi út

csak a fekete koporsó
fényes tubája létezik

és a hárfa lilaszín
sóhaja

1989

Fordította : Cséby Géza

Einstein halála

1955. április tizenhetedikén Rozsel Alberta nővér észrevette hogy az alvó Einstein mily nehezen lélegzik – amikor elindult az ajtó felé meghallotta hogy a fizikus németül elrebegett pár szót de a nővér nem értette a szavakat huszonöt perccel múlt éjjel két óra és Einstein már nem élt

soha senki nem tudja meg melyek voltak az utolsó szavak amiket elsuttogott soha nem tudja meg senki hogy velük a világot akarta-e megváltani vagy elátkozni

talán mint Jézus mondotta szomjazom és várt az ecetbe mártott szivacsra talán azt kérte adják oda hegedűjét hogy eljátszhassa kedvelt Bach kantátáját

talán Istent kérte a megbocsátásra és Prométeusz bűnének eltörlésére talán kétségbe vonta az $e=mc^2$ mágiáját és azt a képletet kereste amelybe bezárható az élet és a halál

soha senki nem tudja meg mik voltak utolsó szavai

soha senki nem tudja meg hogy Einstein miért nem váltotta meg a világot

Fordította : Cséby Géza